

Nr 10.

Ankom till riksdagens kansli den 24 februari 1914 kl. 12,30 e. m.

*Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om rätt för beskattningsnämnd att granska avgivna deklara-
tioner.*

(2:a avd.)

Närvarande: Herrar K. G. Karlsson, Hammarström, frih. C. J. Beck-Friis, Ollas A. Ericsson, Lyckholm, Antonsson, Bäckström, Eriksson i Grängesberg, Jespersen, Byström, frih. Palmstierna, Karlsson i Fjäl, Elof Ljunggren, Danström, K. A. Nilson, Bergman, Jeansson i Kalmar, Hedström och Månsson.

I en inom andra kammaren av herr *Söderbom*, med instämmande av tre andra ledamöter av kammaren, väckt motion, nr 115, som hänvisats till bevillningsutskottet, föreslås, »att riksdagen ville besluta sådan ändring av 23 § i kungl. förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering att vederbörande nämnder äga rätt att granska deklARATIONERNA och med dem bifogade handlingar».

Beträffande motiveringen för detta förslag får utskottet hänvisa till motionen.

I gällande taxeringsförordning har man i flera avseenden velat sörja för att de skattskyldiges deklARATIONER må vara skyddade mot obehörig inblick i deklARANTS affärsförhållanden. Sålunda tillkommer, enligt föreskrift i 23 § 1 mom., befogenhet att i och för taxeringsarbetet granska deklARATIONERNA endast »vederbörande beskattningsnämnds ordförande med biträde i varje särskilt fall av den ledamot beskattningsnämnden utser, den av konungens befallningshavande förordnade ledamoten i taxeringsnämnd samt kronans ombud hos prövningsnämnd». Därjämte är stadgat, att för innehållet i deklARATIONER icke må inom beskattningsnämnd lämnas vidare redogörelse än som för taxeringen oundgängligen erfordras.

Bihang till riksdagens protokoll 1914. 7 saml. 7 häft. (Nr 10.)

Härutinnan vill motionären nu hava den ändring, att samtliga deklarationshandlingar skulle bliva tillgängliga för varje ledamot i beskattningsnämnden. En dylik utsträckning anser motionären vara behöflig särskilt i de fall, då deklARATIONEN icke följes vid taxeringen. Den skulle då vara ägnad att i många fall förekomma klagomål hos prövningsnämnden.

Utskottet kan emellertid icke dela motionärens uppfattning. Såvitt utskottet har sig bekant, hava de nuvarande restriktionerna i förevarande hänseende icke väckt något missnöje eller vållat några olägenheter, och kan utskottet ej finna annat än, att det redan är tillräckligt sörjt för såväl att deklARANTS uppgifter komma under vederbörligt bedömande som ock att de ledamöter av beskattningsnämnd, som ej personligen granskat deklARATIONEN, ändock bliva i tvistiga fall behörigen underrättade om deklARATIONENS innehåll i vidkommande delar och således icke, såsom motionären synes befara, nödgas fatta beslut i sak, som de ej till fullo känna.

Ett eftergivande i den riktning motionären föreslagit skulle å andra sidan onekligen i viss mån äventyra deklARANTENS berättigade anspråk på största möjliga sekretess beträffande deklARATIONEN. Härvid vill utskottet erinra om, att just de nya deklARATIONSFÖRMULÄREN, vilka i år första gången komma till användning, genom den mängd av detaljerade primäruppgifter, deklARANT enligt desamma i vissa fall måste lämna, torde nödgas honom att i högre grad än hittills blotta sin ställning. Hans intresse att uppgifterna ej mera än nödigt komma till annans kännedom är följaktligen väsentligen ökat, och i sakens natur ligger, att, trots den stadgade tystnadsplikten för vederbörande, risken härutinnan komme att växa i samma mån tillgången till deklARATIONERNA vidgades.

På grund härav får utskottet hemställa,

att herr Söderboms förevarande motion, II: 115, om rätt för beskattningsnämnd att granska avgivna deklARATIONER, icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 24 februari 1914.

På bevillningsutskottets vägnar:

K. G. KARLSSON.